

Sygn. akt V CNP 18/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi [...] Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. w W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w G. z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt X Ga [...]
w sprawie z powództwa Ł. N.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń S.A. w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 października 2014 r.,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
pozwanej na rzecz powoda kwotę 600 (sześćset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie wyrządzona została szkoda.

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego ocena "niezgodności z prawem" orzeczenia musi być dokonywana przy uwzględnieniu stanowiącej istotę władzy sędziowskiej swobody orzekania w dziedzinie ustalania faktów i wykładni stosowanego prawa. Wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, nie publ.), a skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia może być skuteczna tylko wtedy, gdy wskazane w niej naruszenie prawa ma charakter kwalifikowany i elementarny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, „Monitor Prawa Pracy” 2014, nr 5, s. 255-256). Należy podkreślić, że traktowanie jako niezgodnego z prawem w rozumieniu art. 424⁴ k.p.c. każdego orzeczenia sądowego ocenionego jako wadliwe niesie zagrożenia dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, swobody sądu w stosowaniu prawa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., I BP 3/11, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy w G., które miałyby charakter kwalifikowany, elementarny we wskazanym wyżej rozumieniu.

Z tych względów na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.